Każdy jest ważny

Zbór, relacje i służba • 1 Kor. 12:12–27; Rz 12:3–8

Myśl przewodnia

Ludzie mają różne zdolności i wszyscy zasługują na szacunek.

Opowieść i opracowanie dla uczestnika

Apostoł Paweł porównał wierzących do jednego ciała. Ciało ma oczy, uszy, ręce i nogi. Każda część ma swoje zadanie.

Ręce potrafią coś podać, oczy pomagają zobaczyć, dokąd iść, a nogi niosą nas dalej. Części ciała współpracują.

W grupie także potrafimy różne rzeczy. Jedno dziecko pięknie rysuje, drugie chętnie słucha, trzecie zauważa, że ktoś jest smutny.

W naszym ciele są ręce, nogi, oczy i uszy. Nie robią tego samego, ale współpracują. Ludzie też są różni. Każdy zasługuje na życzliwość, nawet gdy czegoś jeszcze nie potrafi.

Nikt nie jest mniej ważny dlatego, że mówi ciszej lub czegoś jeszcze nie umie. Każdemu należy się życzliwość.

Cele lekcji

• Pokazuje dwie części ciała i ich zadania.

• Rozumie, że grupa składa się z różnych osób.

• Wybiera życzliwą reakcję wobec osoby, która czegoś nie umie.

• Po wysłuchaniu opowieści odpowiada słowem, gestem albo wskazaniem ilustracji na pytanie: Czy każdy musi umieć to samo, aby być ważny?

Przebieg zajęć

Wprowadzenie i pytanie — 3 min

Rozłóż rekwizyty lub przygotowane ilustracje i nawiąż do codziennego doświadczenia dziecka: Czy wszystkie części ciała robią dokładnie to samo? Pozwól odpowiedzieć gestem albo milczeniem.

Lektura Biblii i kontekst — 6 min

Opowiedz prostym językiem o fragmencie 1 Kor. 12:12–27; Rz 12:3–8. Paweł przedstawia zbór jako jedno ciało z wieloma członkami. Każdy jest potrzebny, lecz wszyscy nie wykonują tych samych zadań. Rozmaite uzdolnienia i dary mają służyć wspólnemu dobru i być używane z pokorą. Przeczytaj z Biblii krótki, wybrany urywek i pokaż jego miejsce w opowieści.

Rozmowa i rozumienie — 4 min

Zadaj pytanie dotyczące bohaterów i wyborów. Zastosuj jeden przykład: Ludzie mają różne zdolności i wszyscy zasługują na szacunek. Nie wyciągaj od dzieci szczegółów z życia rodzinnego.

Ćwiczenie i zastosowanie — 6 min

Pokaż prostą sylwetkę człowieka z papieru. Dzieci dopasowują papierowe oczy, ręce, nogi i uszy. Następnie pokaż obrazki z czynnościami: słuchanie, pomoc, wspólne rysowanie. Porozmawiajcie o szacunku do każdej osoby. Udział i forma odpowiedzi pozostają dobrowolne. Nie żądaj osobistych zwierzeń.

Podsumowanie i zadanie domowe — 3 min

Sprawdź, czy uczestnicy potrafią odpowiedzieć: Czy wszystkie części ciała robią dokładnie to samo? Przypomnij myśl: Ludzie mają różne zdolności i wszyscy zasługują na szacunek. Propozycja dla rodziny: Każdy domownik może wskazać jedną rzecz, za którą dziękuje drugiej osobie.

Ćwiczenie uzupełniające

Wskaż kilka części ciała i powiedz, jak pomagają nam w codziennym życiu.

Pytania i propozycje odpowiedzi

Czy wszystkie części ciała robią dokładnie to samo?

Nie. Mają różne zadania, a wszystkie są potrzebne.

Czy ktoś jest gorszy, bo nie potrafi czegoś zrobić?

Nie. Wszyscy zasługują na szacunek.

Czy możemy sobie nawzajem pomagać?

Tak, według naszych sił i możliwości.

Czy każdy musi umieć to samo, aby być ważny?

Nie. Różne osoby mogą wnosić różne rzeczy.

Pomoce dydaktyczne

• Biblia w wybranym przekładzie, także szerszy kontekst wskazanych wersetów

• karta pracy SM-G1-A-43

• kartki, kolorowe kredki i tablica do wspólnych notatek

• ilustracje i przedmioty bezpieczne dla wieku

Wskazówki biblijne i wychowawcze

• 1 Kor 12 i Rz 12 mówią o różnorodnych darach i posługach, których miarą jest dobro wspólnoty. Nie przypisuj dziecku etykiet duchowych ani przymusowych funkcji. | Uzupełnienie IV: 1 Kor 12 dowartościowuje członki uznawane za słabsze i podkreśla współzależność. Wykazy darów nie ustanawiają hierarchii ludzkiej wartości. Uczestnik nie musi ujawniać zdolności, doświadczeń duchowych ani brać udziału w wystąpieniach publicznych; rozpoznawanie darów nie może być przymusem.

• Odczytaj najwyżej kilka zdań z wybranego fragmentu. Resztę opowiedz własnymi słowami i zakończ prostą czynnością. Unikaj sprawdzianów pamięci oraz trudnych scen.

• Udział w rozmowie i modlitwie jest dobrowolny. Dziecko może pytać, milczeć i zgłaszać wątpliwości.

• Obraz jednego ciała z 1 Kor. 12:12–27 podkreśla zależność od innych oraz godność pozornie mniej znaczących osób. Nie oznacza jednak obowiązku zgadzania się na każde żądanie grupy.

• Listy darów w 1 Kor. 12 oraz Rz 12 nie są identyczne. Paweł wymienia różne funkcje i działania, a w 1 Kor. 13 umieszcza je w perspektywie miłości.

• Unikaj utożsamiania umiejętności dziecka z niezawodnie rozpoznanym „darem duchowym”. Można zachęcać do odkrywania zdolności i troskliwej służby bez duchowych etykiet.

• 1 Kor. 12:26 mówi o współodczuwaniu cierpienia i radości. Uwaga wspólnoty obejmuje również osoby ciche, chore, nowe, z niepełnosprawnościami czy o innych potrzebach.

• W starszych grupach oddziel opis charyzmatów nowotestamentowych od późniejszych sporów doktrynalnych. Stanowiska muszą wynikać z argumentów, a prowadzący powinien ujawnić zakres niepewności.

• Nie ogłaszaj diagnoz duchowych zdolności dziecka ani nie wywieraj presji na uzewnętrznianie darów.

• 1 Kor 12 i Rz 12 mówią o różnorodnych darach i posługach, których miarą jest dobro wspólnoty. Nie przypisuj dziecku etykiet duchowych ani przymusowych funkcji.

• Uwagi do interpretacji i bezpieczeństwa: 1 Kor 12 dowartościowuje członki uznawane za słabsze i podkreśla współzależność. Wykazy darów nie ustanawiają hierarchii ludzkiej wartości. Uczestnik nie musi ujawniać zdolności, doświadczeń duchowych ani brać udziału w wystąpieniach publicznych; rozpoznawanie darów nie może być przymusem.

Kontynuacja w domu

Podziękujcie sobie za różne formy pomocy, także te mało widoczne.